

springer i Die, og Udvalgets Flertal kan i det Hele taget ikke tro, at den Opgave, som Uendingsforslagene stille sig, vil blive afluttet ved samme, men frygter meget snarere for, at det i en nær Fremtid vil vise sig, at der er nye Spørgsmaal, som frænge til Besvarelse, og at saaledes Forpagningsforholdet, trods den sjældne Anvendelse, det i Livet vil opnaa, dog ikkun altfor ofte vil sætte Lovgivningsmagten i Virksomhed.

Under disse Omstændigheder har Udvalgets Flertal derfor forenet sig i den Anskuelse, at det turde være rettest at lade det have sit Forblivende ved Lovudkastet i den Skikkelse, hvori det foreligger, og agter saaledes at indstille samme til Vedtagelse.

Mindretallet (Carlsen, Estrup, Fischer, Mollke-Bregentved) kan ligesaa lidt som Flertallet tilraade Vedtagelse af Lovforslaget, saaledes som det er foreslaet affattet af Indenrigsministeren, da det finder det ufornuftigt at ville søge de samme Lovregler gjennemførte for saa ulige Brugsforhold som frie Forpagninger paa bestemt Tid og Fæste paa ubestemt Tid; — og Mindretallet maa tillige fraraade Vedtagelsen af Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, skjøndt det i denne har det ubestridelige Fortrin fremfor Indenrigsministerens Forslag, at Løndentsen kommer til et langt simplere og klarere Udtryk.

Efter Mindretallets Anskuelse er det ikke nogen værdig Opgave for Lovgivningsmagten at søge at formaa Giere til saakaldte frivillige Salg af deres Eiendom ved at vanskeliggjøre eller umuliggjøre en økonomisk rigtig og langtfra mod Almenvellet skridende Benyttelse af Eiendommen. — Mindretallet anser det endog for sandsynligt, at en omhyggelig Afveien af de med Livsfæste og med frie Forpagninger paa langt Aaremaal forbundne Ulemper og Fordele vil bringe Begttskaalen til at synke til Fordel for Sidstnævnte.

Den nuværende Tilstand med Hensyn til Godsforholdene er efter Mindretallets Anskuelse, — endog uden at Godsejenes stadige Opøsning ved Fæstegaardenes Overgang til Selveiendom tages med i Betragtning, — langtfra en saadan, at der er nogen Trang til nu

at søge nye regulerende eller indskrænkende Bestemmelser gjennemførte paa dette Omraade, og allermindst synes det os forsvareligt fra Maaneder efter Vedtagelsen af Lov af 25de Juni 1870 at bringe Emner under fornyet Overveielse, som i det Væsentlige have været droffede, tilbøls endog afstemte og forkastede, under de Forhandlinger, som gif forud for nævnte Lovs Vedtagelse, uden at der i Mellemtiden er fremkommet Noget, hvorpaa en anden Opfattelse af, hvad Almenvellet kræver, kunde støtte sig, naar man ikke dertil vil henregne en ubegrundet Agitation og en ny Indenrigsministers fra hans Forgænger meget afvigende Anskuelse om, hvad der kan og bør være Lovgivningsmagtens Opgave i de foreliggende Tilfælde.

Til yderligere Begrundelse af min Betragtning af Rettsforholdet i det Helhed samt af den Fare for vor Samfundsudvikling, som den Bet, man nu synes at ville betrede, vil medføre, maa Carlsen henstille efterfølgende Betænkning til Landsthingets Overveielse.

I de Bemærkninger, der fra Indenrigsministerens Haand ledsage dette Lovforslag om Bortforpagtning, der nu i alt Væsentligt er igjen stillet som Uendingsforslag til Folkethingets Forslag om at forbyde Forpagninger paa 50 Aar, udtales, at Fæsteforholdet efterhaanden ad Lovgivningsveien er blevet ordnet i „Bondestandens Interesse“, og at dette er Grunden til, at man har paalagt Gierne mangehaande Indskrænkninger i deres Dispositionsret. Det er derfor Ministerens Hensigt ved nærværende Lovforslag at ordne Forpagningsforholdet paa 50 Aar i Genhold til Fdg. af 15de Juni 1792 og Lov af 25de Juni 1870 saaledes, at det ikke længere kommer i aabenbar Strid med Fæstelovgivningens Aand og Hensigt. Den Vildfarelse, at Fæstelovgiveren er bleven til i Bondestandens Interesse, gjør det forklarligt, at Indenrigsministeren med en prisværdig Aabenhed har kunnet sige om sit eget Forslag (se Folkethingstidenden for denne Samling Nr. 81, Side 1259): „Seg er ingenlunde blind for, at Lovforslaget, saaledes som det er